

CSUDAY CSABA

Nyárutó

CSUDAY CSABA (1944) Budapest

Unokaöcsém, Cs. V. emlékére

A selyem, messzi tóban
 a messzi vitorlák mintha éket vernének a levegőbe,
 meglékelik, sebesre lyuggatják
 a kéklő semmit,
 mintha az örök vízszintbe hanyatlott,
 simogató közönybe zárt lény- és tényvilág
 szabadulni törne, mintha a sűrű iszap és hal
 és kagyló, láp, alga és nyákos ujjú hínár
 sokadalma oda akarna szökni,
 ki akarna szállni tükrébe, a kormos égbe,
 hogy repüljön, lebegjen, ellebegjen végre.

De milyen csonkok, milyen
 léttelen lények zsúfolódnak még
 abban a bonthatatlan régben,
 milyen álmok, sikertelen kezdetek
 fulladoznak, tátognak mint karcsú halak,
 hangot rezgő, szíromló alkonyt keresve,
 milyen elcsukló mozdulat, milyen
 zokogás hívja társát, fenséges,
 csonka sorsát az örök némaságban?

Ó, vízi szörnyek, szárnyas, pikkelyes,
 elvetélt pillanatok, tétova vallomások,
 elvetélt, félresiklott gyermekkorok,
 hogy' kapkodnak a buborékos, szívárványos
 reménygömböcskék után a sűrű homályban,
 hogy' sikítanak a vég nélküli hallgatásba bukva!
 Micsoda napfogyatkozás, éjszaka és – virradattalan!
 Csupa árnyalak, vég és kezdet határán fennakadva.
 Hát íme, itt van, itt nyüzsög mind, a bőrösödő felszín alatt,
 vitorla-csáklyákat döfködve föl,
 bele az üres, tündöklő messzeségbe.

Lovas, 2017. augusztus 29-én